Ч. 286 (11.247). Львів, четвер 22. грудня 1927. Pocztowa opłata uiszczona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Діференціяція села на Радянській Україні.

Львів, 21. грудня 1927.

Одною з найважніших проблем сучасної влади на Україні є проблема села. Під нею треба розуміти не лише і досі комуністами незбагнуте духове обличча села, але в далеко більшій мірі все те, що складається на соціяльну його фізіономію, яка знов є вислідною маєткової діференціяції сільського населення. Нема сумніву, що комуністи намагаються держати постійно руку на живчику всіх проявів сільського життя, а навіть уживають усіх зусиль на те, щоби те життя направити в штучно придумане річище комуністичної доктрини. Не можна твердити, щоби це останнє їм зовсім не вдавалося. До деякої міри вони досягають своєї цілн, бож мають силу, мають владу, але досягнення ці є дуже проблематичної вартости з тієї простої причини, що діються вони за ціну духового відділювання та яскравого протиставлення більшости села комуністам як таким.

Проблема села, чи радше маєткової його діференціяції була все одною з найважніших причин народжування опозиційних течій серед самих комуністів. І остання зблькована опозиція Троцького й Зіновєва теж висувала найповажніші заміти проти офиційної політики партії на селі, зокремаж проти „толерування" зростаючого куркульства.

Під впливом замітів опозиції взялися кермуючі кола партії та державні чинники до поважних дослідів над усталенням фактичного стану теперішньої діференціяції села. На території України ця діференціяція відбулася пізніше ніж в інших радянських республиках з тої простої причини, що тут найпізніше закріпився комунізм. І коли на півночі в РСФРР процес революційної, що так скажемо, діференціяції почався ще в 1921 р., коли почато вводити нову економічну політику в життя, то на Україні ще 1922 і 1923 рр. були типовими для періоду воєнного комунізму в земельній ділянці, що проходив під ударним гаслом розкуркулювання.

На основі найновіщих даних про діференціяцію українського села*) можна ствердити за весь час революції на Україні ось які явища в соціяльному його уверствовуванні: В. 1917 р. йшов поділ землі між поодинокі господарства пропорціонально до числа душ кожної родини. В степовому районі випадало тоді на душу пересічно по 2 до 2 і чверть десятини. Це спричинювало часто факти великого скупчування землі в господарствах, що мали до викормлення велике число людських одиниць г. зв. їдоків. По 1917 р. стан господарств унаглядинювався на Степовій Україні аж по кінець 1923 р. ось якими цифрами: до 3 десятин було 13,7 відс. господарств, від 3 до 6 — 25 відс., від 6 до 9 — 23 відс., від 9 до 12 — 15 відс., від 12 до 15 десятин — 9,3 відс., а понад 15 десятин було — 12 відс. Щойно від початку 1924 р. почала партія і державний апарат впливати на деякі зміни в тій діференціяції, а саме в тому напрямі, щоби поділ землі спрямувати від орієнтації на душу до орієнтації на двір, тоб-то господарство. Сталося це тому, що партія втратила віру в те, щоби всіх селян зрівняти в землекористуванні. Практика показала, що це неможливе. Протягом трьох останніх літ, тоб-то від 1924 до 1927 р. ми бачимо в Степовій Україні такі відносини серед селянських господарств: перш за все число тих господарств збільшилося в тих літах з 1,473.000 до 1,575.000. Коли в 1924 р. було ледви 4,9 відс. беззасівних господарств, то до 1927 р. зросло воно до 6.4 відс. Найбільший відсоток беззасівних господарств дали бідняцькі господарства від 1 до 2 десятин, найменший середня група господарств від 3—9 десятин. Таким чином бідняцькі господарства ліквідуються, а підносяться уміркованi групи від 3 до 9-ти десятин, а далі сильніші групи від 9 до 15 десятин у гору. М. Вольф подає, що коштом бідняків скріпло 72.000 середняцьких господарств, а ті знов виділили споміж себе теж коштом малоземельних 9.500 господарств до вищої, тобто до куркульської групи (понад 15 десятин). Отже він стверджує те явище, про яке ми недавно писали, а саме, що середняки виростають на куркулів.

На Правобережжі картина діференціяції дещо міняється, бо там менше землі. Там відчувають в деяких околицях дуже болючо її недостачу. Перш за все нема тут господарств, що малиб понад 15 десятин землі. Тут за три останніх роки і число господарств змінилося дуже мало. В 1924 р. було їх 1,648.000, а в 1927 р. є їх 1,663.000. Число беззасівних господарств виносило в 1924 р. 3 відс., а в 1927 р. виносить уже 5,2 відсотків. Отже на Правобережжі число беззасівних більше ніж на Лівобережжі, а збільшалося воно тут теж коштом малоземельних від 1—2 десятинних господарств. Ті господарства зменшилися на цілих 178 тисяч. Їх коштом скріпилося 141.000 середняцьких господарств (від 3—6 десятинних), а ці знов виділили тим самим коштом зі себе 8.000 господарств до вищої групи, на Правобережжі нібито й кулацької (від 7 до 15 десятинної).

Звідки береться те явище, що малоземельні господарства не сіють своєї землі, хоч і проживають на селі? Береться це звідси, що малоземельні, не маючи змоги вижити зі свого наділу, віднаймають, або й лишають облогом свою землю та йдуть за зарібками до міста. Одначе їхні родини остають далі на селі, бо їх у місті удержати не можна і примістити нема де.

Тойже Вольф характеризує усі ці явища українського села доволі влучно ось якими словами: „Загальний напрям процесу діференціяції, виявляє одну й туж тенденцію в двох різко відмінних районах України — піднесення значної частини бідняцьких господарств вгору до середняцької групи, при повному відході меншої частини їх від сільського господарства. Середняки зі свого боку переходять у вищу групу". Маючи в мініятурі змальовану картину діференціональних процесів українського села, можна собі легко уявити і зростаючу в парі з тими процесами специфічну психіку теперішнього селянина. Він, приноровившись до нових обставин, обставин наскрізь матеріялістичних, теж перенявся матеріялізмом і став типовим доробкевичом. І як партія підходить до всього з наскрізь матеріялістичного становища та нагинає всю свою політику до потреб державного утилітаризму, так село теж підходить до всього з матеріялістичного і утилітарного, але свого власного егоїстичного становища. Наслідком того протиставить воно свої інтереси інтересам держави і комунізму, наслідком того засклеплюється і психічно само в собі та стає загадкою, сфінксом для комуністів

*) М. Вольф: Про диференціяцію села. „Комуніст" з 13. і 16. листопада 1927. ч. 259 і 261.

На виборчому фронті.

Польський похід проти непольських народів. — „Санаційно"-угодовий активізм. — Адміністрація вертає до баденівщини. — Диверзія серед жидів. — Чорна хмара над українцями.

Виборчий бльок непольських народів вивів з рівноваги всі польські чинники. Коли пепесівці проголошують війну цьому бльокові, то вихідною точкою їхньої боротьби є поборювання „меншостевого націоналізму і шовінізму". Польські центро-праві групи поборюють бльок тому, що він загрожує „національному характерові" й єдности польської держави. Центро-права преса намагається головним чином вбити клин між українців і жидів, заєдно вертаючи до процесу Шварцбарда, репродукуючи відзиви жаргонової преси і приводячи винятки зі споминів Шварцбарда. Це для викликання відповідного ефекту серед українців. Зновуж жидів лякає вона мнимим антисемітизмом українських мас. Та найбільше невдоволення з приводу бльоку непольських народів виявляє санація, звязана з урядовими чинниками. Кваліфікуючи цей бльок, як „протидержавний", як „компльот", створений закордонними чинниками: німецькими і большовицькими — на згубу польської держави, перейшла „санація" від слів до діл.

Активізм „санації" розвивається в двох напрямках: шляхом адміністраційного натиску і шляхом диверзії серед „меншостевих громадянства".

Адміністрація в цілости присвячує свою увагу виборам по лінії бажань урядової „санації". Ось що з того приводу пише варшавський „Роботнік":

„Пишуть воєводи, старости, команданти поліції занялися „організуванням" виборчої кампанії, скликують засідання діячів усяких груп і партій, відбувають з ними конференції, полюють вельможі, устійнюють кандидатів. Що це має значити? „Офіціяльні кандидатури" з часів Наполеона III.? Поліційні розвідчики проходжуються по публичних зібраннях, кричать, свищуть, галасують, — раз у тій, другим раз у іншій ролі. Війти одержують виборчі „директиви" від старостів. Цей і той високий державний достойник не має на ніщо часу, бо... занятий виборами".

Отже, як бачимо, в ході підготування гомінкі баденівські вибори, особливо на українсько-білоруській території.

А одночасно — диверзія серед „меншостевих громадянств". „Санаційно"-урядові чинники звернули свою увагу на двох кількостево й якостево найсильніших членів бльоку, на жидів й українців, змагають до розбиття цих національних груп. По лінії "divide et impera" висунено Райха проти Ґрінбавма в самій сіоністичній організації. Одночасно кдеїться бльок „Аґуди" з фолькістами Прилуцького, звернений своїм вістрям проти тих жидів, що йдуть з бльоком непольських народів. Також жидівські купці під натиском „санаторів" виступають проти бльоку народів. Та головним змаганням „санації" й урядових сфер дістатися до „сердець" ортодоксійних мас. З тією метою відбувається відповідний натиск на рабінів. Галицькі ортодокси досі не були політично організовані. Говорилося загально, що проти політичної організації ортодоксів є белзський рабін-чудотворець, який противився такій організації з огляду на постанови талмуду. Та видно, що талмуд „санації" є важніший від жидівського талмуду. По відомостям польської преси в дни 27. ц. м. має відбутися у Львові зїзд головних галицьких рабінів, а саме: белзського рабіна-чудотворця Рокаха, краківського рабіна Корніцера та рабінів зі Станиславова, Львова і Бродів. Предметом нарад галицьких рабінів будуть вибори до сойму і сенату, після чого появиться відповідна відозва до жидівського населення. Не важко додуматися, який буде есенціональний зміст цієї відозви

Анальогічну акцію ведуть польські „санаційні" й урядові чинники серед українського громадянства. До старої хлібоїдщини Даниловича і Стовпюка додано новотвір у формі „української всестанової організації". В парі з тим висунено москвофільську групу Льва Черкавського, віддаючи їй в експльоатацію майно „Нар. Дому". Колиж скликаний зїзд „угодової староруської партії" покінчився ,,вечною овацією, постановили „санатори" погодити обі конкуруючі москвофільські групи, а саме групу „Голоса Народа" з групою „Русск-ого Голос-а". Ціною того конкордату має бути „Нар. Дім" і спільний виборчий виступ москвофільства. На північних українських землях проти українського національного табору висунено москвофільську православну ерархію під проводом самого митр. Діонізія. Окрему ролю в розбиванні українського національно-самостійницького табору має сповнити на Волині „санаційно настроєна" група „Української Ниви". В Галичині з тією са-

мою метою зявилася „радикальна лівиця" д-ра К. Трильовського, який раптом приїхав з Відня „спасати" український нарід. „Радикальна лівиця" не має такого виразного обличча, як Даниловичівський УНС. Вона є більше всестороння. Як ми вже зазначували, вона одним крилом притикає до комунізуючо-демагогічних груп, а другим до хлібоїдівщини. „Санаційна" преса і півсанаційна з табору: „Куди вітер віє", (як напр. жидівсько-брукова „Газета Поранна") в похвальних гимнах привитала розкладову роботу д-ра К. Трильовського. „Дзєннік Львовскі", орган „малопольської санації" аж підскакує на радощах.

„Іствує оправдана надія, — пише він — що акція п. Трильовського унеможливить яке-небудь порозуміння між УНДО-м і У. С. Р. П. — яка внаслідок союзу з УНДО-м втратила би всіх дотеперішніх прихильників".

На цьому не кінець. Як подає польська преса, на час виборів уряд має приступити до видавання трьох щоденників: одного по польськи під назвою „Нова Ера" для „меншостей, що говорять по польськи", другого по жидівськи, третього по українськи в Галичині, а крім того буде заснований ще й „український" тижневик на Волині.

Вістря „санаційно"-урядової і взагалі польської виборчої акції звернене проти українців і проти жидів, проти двох найбільших чисельно непольських народів у сучасній Польщі. Колиж до того додати, що українському національному таборові протиставляться крім хлібоїдських й інших наємних груп іще й інтернаціональні групи, які головним чином проводять свою діяльність на українській території, то справді треба признати, що наша ситуація є важка. Та свідомість ваги переживаного нами моменту мусить зединити нас до спільної боротьби, бо лише тоді зможемо вийти побідно з тих кліщів розкладу й деморалізації, що каламутною хвилею їде на нас.

Найближчі завдання в галузі піднесення сільсько-господарської продукції.

VII. Поліпшення земель (меліорація)

Поліпшення земель — це ділянка людської діяльности, на яку звернули нині майже всі держави світу дуже пильну увагу. При поліпшенні земель маємо такі вигоди: 1) Анулюється шкідливі впливи неполіпшених земель на людське життя (багнищ, пісків сипучих, незакріплених схилів, диких потоків і т. ін.). 2) Дається можливість повернути ці землі в категорію ужитків. 3) Іноді дається використати дикі сили природи як джерела енергії (використовування водяної енергії, добування торфу і т. ін.). 4) При переведенні меліораційних праць населення находить багато роботи і в той спосіб ліквідується безробіття.

Я вже наводив дані про те, як справою поліпшення земель занялась в останні роки Чехословаччина — 30.000 гектарів річно протягом найближчих 62 років — от той плян меліораційний, який намітив міністр сільськ. господарства д-р Срдінко.

„Колиб ми — сказав він в свойому експозе 25. XI. 1927 р. — осушили торфові мочари в Підкарпатській Русі, одержалиб ми новий життєвий острів; наросло б нам стільки збіжжя, що Підкарпатська Україна стала б постачальницею (заборчиною) збіжжя". Venkov ч. 255).

Міністр не договорив, правда, кого гадають оселити на тому висушеному болоті. Відповіди на це питання треба шукати, мабуть, в експозе другого міністра — міністра фінансів д-ра Енгліша, який підкреслив, що з наступного року у перший раз для Підкарпатської України не робиться окремого бюджету, а всі видатки включається в загально-державний бюджет.

Коли судити на основі польської агрономічної літератури, то й польський уряд ніби то не менше зацікавлений справою поліпшення земель. Розроблений ніби то плян осушення Полісся, розроблені пляни регуляції річок та каналів. Одначе причини цієї зацікавлености треба шукати не лише в бажанні піднести економічний стан країни, а де інде.

В польському офіційному виданні „Prace Instytutu badania stanu gospodarczego ziem Wschodnich", що виходить у Варшаві, в ч. 1. за січень-березень 1927 р. знаходимо статтю інж. М. Трояновського: „Загосподарювання багнищ в воєвідствах східних", а в ній на стор. 56 такий уступ:

„Не маючи більше землі по ту сторону (на захід від Бугу), треба розглянутися на східних землях і подивитися чи не знайдуться там неуживанї і не узяті в рахунок, та оставші після заспокоєння місцевих потреб терени"... Такі землі дійсно знаходяться, (головно в Поліськім воєвідстві), а саме: багнищ, лук та пасовиськ в 4-ох східних воєвідствах (Волинь, Полісся, Новгородщина, Виленщина і по части Білосточчина) 3.300.000 гектарів. Забагнених лісів в тих-же воєвідствах біля 1,000.000 гектарів. Разом біля 4,300.000 гектарів.

Тому далі на стор. 58-59 інж. Трояновський проектує:

„Якби ми на згаданих 900.000 гект., що остануть після повного задоволення місцевої людности (на Поліссі) утворили 10-гектарові „осади", — зробулиб ми відплив з перелюднених сільською людністю центральних районів 90.000 селянських родин, тоб-то біля 500.000 душ. Очевидно, що переселенчий рух не закінчиться на „осадніках". Рівночасно з розвитком рільного господарства наступить там розвиток ремесла, торгівлі, повстане с.-госп. промисловість і т. д. З часом воєвідство, яке містить на квадр. кільом. заледве 21 душ (Поліське), буде в стані помістити і вигодувати людність принаймні 2—3 разів більшу, а це означує для простору цілого Полісся приплив з центральних районів біля 1,250.000 душ. Таку саму ролю можуть відіграти під оглядом осадництва та внутрішньої еміграції й інші три воєвідства б. російського забору. Іншими словами на цілім просторі тих воєвідств можемо утворити біля 180.000 нових самостійних господарств і знайти з часом варстати праці аж для 2,500.000 душ напливової людности"...

Одначе ніде в статті не згадується про перелюднення сільським населенням Галичини і деяких повітів Волині та про необхідність підшукати варстати праці і для цього населення.

Одначе мені не відомі будь-які меліораційні проекти, що торкалисьби Карпат. А між тим та страшна повінь, яка цього року зруйнувала наше Підгіря, Погіря і частково Закарпаття, в першу чергу пояснюється вирубуванням карпатських лісів та відсутністю або знищенням меліорацій в горах. Отже, щоби попередити такі повіні надалі, уряд мусів би звернути якнайпильнішу увагу на меліорації і залісення в районах Погіря та Підгря. Діяльність українського суспільства може виявитись лише в засновуванні меліораційних спілок, відповідній пропаганді, відповідних домаганнях до уряду, наприклад для заснування меліоративної школи, але оскільки меліорації взагалі, а гірські особливо, вимагають величезних коштів і довготермінових позичок — остільки головна роля в цій справі належить до уряду. Одначе і в цій справі я гадав би корисною організацію окремих меліоративних комісій чи комітетів — так при централях у Львові, як і в тих районах, де особливо потрібні меліорації, а те на Поліссю, Погірю, Підгірю, Закарпаттю.

Агр. Віктор Доманицький

Організаційний рух.

ДОБРОМИЛЬ.

В Добромилі відбулася в останньому часі ціла низка нарад в організаційних і передвиборчих справах. І так: дня 28. листопада п. р. відбулася в Народнім Домі ширша повітова нарада, на якій обговорено справи виборчої акції. В неприсутности голови о. Мариновича, який був того дня на похороні бл. п. д-ра Кормоша в Перемишлі, проводив нарадам о. сов. Господаревський, а секретарював п. Балко. Реферат політичний і просвітний виголосив делегат Центрального Комітету УНДО д-р Л. Макарушка. Референт представив загальне положення українців під Польщею, обговорив вислід громадських виборів та зреферував вагу розписаних уже виборів до сойму. Рівнож пояснив програму УНДО і виборчу ординацію та змалював відношення сил у 48 виборчім окрузі, до якого належить повіт Добромиль. У другій частині свого реферату делегат обговорив справу шкіл, взиваючи до праці по селах і до оборони такої школи, яка не кривилаб душ наших дітей. В дискусії завізвав п. Гарванко до закладання бібліотек по читальнях і до відбування свят „Просвіти". З огляду на те, що на нараді дня 28-го листопада п. р. не міг бути присутній голова і кількох визначніших громадян Добромильщини, відбуто продовження довірочної наради за тиждень, себто дня 5-го грудня п. р. На цій нараді обговорив о. Маринович поміч жертвам повені, яку переводив Повіт. Нар. Комітет. Найбільше жертв наспіло в натурі з таких повітів: Камінка Струмилова, Радехів, Підгайці й Борщів. На внесення голови присутні ухвалили одноголосно висказати горячу подяку Українському Центральному Комітетові та Повіт. Комітетам у згаданих чотирьох повітах за їх великі жертви для Добромильщини. Рівнож обговорено справи споживчої допомоги. Стверджено, що в повіті загрожує в весною голод та що з весною буде конечно потрібна підмога не лише для ратування людей від голоду, але також для обсіяння поля. Стверджено рівнож, що в повіті нема ніякого промислу, крім гонтарського та що найбільше виглядів мав би в повіті розвиток молочарства шляхом поправи пасовиск І на цій нараді порушено справу шкільного плебісциту. Гром Крента з Княжиполя промовляв за тим, щоби селяни домагалися українських шкіл і українських учителів. Михайло Брус навів примір, що до школи в Тріиці, де нема ні одної польської дитини, їздить латинський священик з Риботич, а громада мусить оплачувати підводи! О. Гоцький згадав, що в Катині Рустикальній забороняють дітям по українськи молитися. Наради закінчено взивом до єдности при виборах, щоби всі зєдинені національні сили могли стати до служби народові за його кращу будучність. По нараді відбулося засідання Повіт. Комітету і на тім засіданні, як рівнож і на найближчих у днях 12-го і 15-го грудня ц. р., обговорено найважніші організаційні й політичні справи, а також справу обводових виборчих комісій та організацію повітів на час виборів.

На Народній Виборчий Фонд.

В часі зїзду Народнього Комітету, Ширшої Партійної Управи Українського Національно-Демократичного Обєднання дня 8. грудня ц. р. у Львові зложили на Народній Виборчий Фонд слідуючі учасники:

1. Д-р Левицький Дмитро 5 дол. амер. 2. о. Садовський Домот. Володимир 10 зол., 3. Шсецький Олександер 5 зол., 4. о. Савойка Теодор 20 зол., 5. д-р Рибак Микола 5 дол. ам., 6. д-р Ванью Теодор 2 дол. ам., 7. д-р Михайлівський Теодор 10 зол., 8. Н. Н. 2 зол., 9. Повітова Організація Станиславів 50 дол. амер., 10. Василь Бугаїв 5 зол., 11. Мирон Луцький 5 дол. ам., 12. о. Фединський Іван 2 дол. ам., 13. о. Пшиборський Андрій 5 зол., 14. Григорців Степан 20 зол., 15. д-р Мурович Володимир 2 зол., 16. д-р Гілішінський Володимир 5 зол., 17. д-р Горбачевський Антін 5 дол. ам., 18. Баранк Василь 2 дол. ам., 19. д-р Гарасимів Антін 20 зол., 20. д-р Олесницький Юліян 5 зол., 21. д-р Курбас Роман 5 зол., 22. Терпиляк Андрій 10 зол., 23. д-р Дрогомирецький Степан 5 дол. ам., 24. о. Сухий Володимир 20 зол., 25. о. Андрейчин Петро 5 зол., 26. д-р Кульчицький Лев 5 зол., 27. д-р Ловин Павло 50 зол., 28. інж. Король Антін 1 зол., 29. о. Крушко Андрій 5 зол., 30. д-р Пелецький Олександер 10 зол., 31. о. Цельвецький Антін 5 зол., 32. Луцький Антін 1 зол., 33. Прийма Михайло 2 зол., 34. о. Козуб Іван 5 зол., 35. Черкавський Олекса 5 зол., 36. о. Городецький Степан 10 зол., 37. д-р Щуровський Евген 5 золотих, 38. д-р Витвицький Степан 5 зол., 39. д-р Волошин Михайло 2.50 зол., 40. д-р Стецюк Григорій 10 зол., 41. Гораль Петро 1 зол., 42. д-р Сохацький Іван 5 зол., 43. д-р Левицький Володимир 5 дол. амер., 44. д-р Куровець Іван 10 зол., 45. о. Кушлик Евген 5 зол., 46. д-р Блажкевич Іван 10 зол., 47. о. Черкавський Іван 2 зол., 48. о. Оренчук Ілля 10 зол., 49. о. Малиновський Анатоль 2 дол. ам., 50. д-р Лупів Андрій 2 дол. ам., д-р Ільницький Михайло 20 зол., 52. Іванина Кость 10 зол., 53. о. Куницький Леонтій 5 дол. ам., 54. Шепарович Олена 20 зол., 55. Рудницька Мілена 20 зол., 56. Целевич Володимир 25 зол., 57. Березовський Амброз 15 зол., 58. Паліїв Дмитро 20 зол., 59. д-р Макарушка Любомир 10 зол., 60. Струтинський Михайло 10 зол., 61. Желіско Іван 5 зол., 62. Еротенюк Дмитро 5 зол., 63. Ліщинський Іван 5 дол. ам., 64. Мудрий Василь 20 зол.

Разом зложили присутні на нарадах члени Народнього Комітету 518 зол. 50 сот. і 101 дол. амер.

З концертової салі.

Концерт Галі Лагодинської.

Концерт цієї пяністки, що відбувся з початком грудня ц. р. в салі „Сокола" в Станиславові, треба уважати за незвичайно потішаючий проял: місцева сила зважується на самостійний фортепяновий вечір. Так отже до числа самостійних фортепянових вечерів, таких наших пяністичних сил, як Любка Колесса, Володимира Божейко, Антін Рудницький і Галя Левицька, приходиться занотувати ще один — як першу спробу публичного виступу молодої пяністки. І концерт цей міг був залишити незвичайно гарні, нічим не замрячені враження, якби не обставини місцевого характеру, які з одного боку приневолили пяністку грати на якімсь старосвітськім інструменті придатнім хіба щонайвище до грання до танців, а другогож боку в часі сильного морозу в цілком неогрітій салі (зроблено це мабуть з обережности перед евентуальним дефіцитом). Все те кидає не дуже корисне світло на станиславське громадянство, яке не виказує, як видно, якогось сильнішого зацікавлення того роду імпрезами, що змушує неодну нашу артистичну силу оминати те місто, досвідчивши подібних несподіванок, як вище наведені. Взявши під увагу ті крайно несприятливі умовини, серед яких прийшлося пяністці виконувати цілу концертову програму, можна справді подивляти її, що зуміла видобути з себе тільки потрібної до того сили волі.

На програму складалися: Брамса „Рапсодія ес-дур", Шумана „Новелета фіс-моль", Бетовена „Соната Ас-дур оп. 26", декілька українських мініятур і два етюди та скерцо ціс-моль Шопена.

Після початкової треми, а радше зовсім оправданого поденервування, яке виявилося в першій точці, пяністка відограла під кожним оглядом знаменито трудну Шуманівську новелету, виказуючи не тільки солідну техніку, але й високо розвинене почуття музикальности, гарний мягкий тон, пружливе ударення і прецизну, таку важливу у творах Шумана ритміку. Повна свобода рухів, які і для ока викликують гарні, естетичні враження, гармонійно достроюються до вище наведених цінних пяністичних вальорів, а все те складається на доволі симпатичний, безпретенсіональний та щирий профіль мистецької душі нашої пяністки. Всі ті прикмети пяністка зуміла виявити і в слідуючих точках програми, особливож у трьох перших частях Бетовенівської сонати, в щиро відчутім етюді Е-дур і в бравурно виконанім етюді ц-моль, а також у кінцевім скерцо ціс-моль Шопена.

Загально: пяністка робила все можливе, щоб покрити браки й недомагання інструменту; я знова в своїй уяві переносив гру пяністки на концертовий фортепян, щоби в той спосіб мати приблизно вірний образ ефекту гри пяністки. Взявши під увагу все те, треба перший самостійний виступ пяністки уважати вповні удачним. Можна висловити щире побажання, щоби талановита пяністка, не зражуючись тими прикрими обставинами, що супроводжали перший її виступ, продовжала свою працю і змагання на тім шляху, що особливо в початках не все вистелений розами.

Василь Барвінський

СКЛАД ОКР. ВИБ. КОМІСІЙ У ЛЬВІВ-СЬКІМ ВОЄВІДСТВІ.

Згідно з постановами виб. ординації предсідники окр. виборчих комісій оголосили особистий склад комісій, себто членів, вибраних гром. радами і зібраними війтів та іменованих воєводою. Окр. виб. Самбір (49): Члени: Скомпський, д-р Рибіцький, Дав. Крайцнавер, і Мос. І. Ортинський, заст. Новосілецький, Квятовський, Раб. Левандовський, М. Добрянський. Окр. Львів (50): крім поданих уже: дир. Літинський, член, Данилевич, заступник — оба іменовані воєводою. Окр. Львів-повіт (51), члени: д-р Папара, інж. Крижевич, Д. Маєвський, М. Залівський, інж. Оберський; заст. д-р Іцковський, Стеблецький, проф. Рот, Домарацький, Попель. Крім того львівський воєвода подав до відома, що міністр внутр. справ установив виб. комісарами при поодиноких окр. комісіях старостів Висоцьковського (Перемишль), Левчевського (Самбір), Екгарда (Львів-повіт) і дир. поліції д-ра Ранцлендера (Львів-місто). Виборча ординація постановляє, що окр. виб. комісії обов'язані подавати всі свої постанови за письмі до відома виб. комісаря на протязі 48 год. Виб. комісар має право на протязі дальших 48 годин заскаржити орсчення комісій до найв. суду за незодержання приписів, але це не здержує виб. поступовання. Крім того виб. ординація признає виб. комісарям досить широкі управнення, а то право бути присутним на засіданнях комісій і переглядати всі акти окружних і повітових виб. комісій. Всі виб. чинности до сенату виконують окр. виб. комісії, установлені для переведення виборів до сойму, а то комісії Львів-повіт, Станиславів і Тернопіль.

МОРОЗИ І СНІГОВІЇ.

Львів, 21. грудня 1927.

У Львові цілий вчорашній день мороз доходив до 18 і 19 степенів Цельзія. Вечером іще збільшився.

Варшава, 20. грудня 1927.

В усіх східних зал. дирекціях метелиця утруднила зал. особовий і товаровий рух. З причини морозів половина телефонічних проводів була перервана. Годі було говорити з Краковом, Катовицями, Львовом і Вильном. Тел. дроти переривалися наслідком грубої поволоки леду; дроти не видержують тягару і тріскають. У Варшаві наслідком морозу в богатьох місцях потріскали водопроводи.

Відень, 20. грудня 1927.

В цілій Австрії дуже сильні морози. В Лінці занотовано 20 степенів. Метерольогічні стації впевняють, що такі морози потревають ледви кілька днів, бо до Европи наближається филя теплого повітря. У Відні рано було 12 ст.

Париж, 20. грудня 1927.

У Вогезах мороз доходить до 30 ст. Реомюра. На Рівері впав сніг на одну третину метра.

Москва, 20. грудня 1927.

В Іркутську температура виносила 52 степенів.

Замерзло 17 вояків.

Біґород, 20. грудня 1927.

В Юґославії сильні морози. Вздовж зал. шляху до Демір Капу найшли 17 замерзлих вояків на сербських постерунках. У Ваґаці мороз осягав 12 ст. У Спліті наслідком морозів усунулася земля в копальні і засипала 15 шахтарів.

НОВИНКИ.

— В 100-ліття української пісні. В 100-ліття видання збірника пісень Мих. Максимовича відбудеться заходом Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові дня 22. ц. м. о год. 12. в полудне в салі Музею (Чарнецького 24, І. пов.) Святочна Академія з такою програмою: 1) К. Студинський: „Зносини Максимовича з Галичиною", 2) Мир. Кордуба: „Мих. Максимович і перші досліди над українськими географічними назвами", 3) Ів. Крипякевич: „Мих. Максимович як історик".

— Ювилей О. Кобилянської в Коломиї. Коломия, як ми заповідали, готується до великого свята, а саме до привитання Письменниці-Ювилятки О. Кобилянської на Галицькій Землі, яка приїде з Чернівець на ювилейний концерт, що буде улаштований в її честь дня 2 го січня 1928 р. Це по довгих роках Вельмишановна Гостя відвідає знова Галичину. Є надія, що побут її в Коломиї буде не льокальною, а всекраєвою подією та що із гостини на Галицькій Землі наша Письменниця винесе якнайкращі вражіння. В програму коломийського концерту входять співи хорові і сольові, деклямації, привіти молоді і всіх українських установ, привіти прибувших делегаток, вручення пам'ятнкового дарунку і т. п. Початок о 5 ій годині вечером. Саля „Щадничої Каси". Маємо надію, що богато жіночих організацій і інших українських установ вишле делегатів на це свято, тимбільше, що нічліги делегатам запевнені, треба лише наперед зголоситися. Зголошення, як і привіти, слати на адресу редакції „Жіночої Долі", Коломия, Нова 1.

— Поможім доньці Карпенка Карого! Спілка українських військових інвалідів у Ч. С. Р. (адреса: Praha XII, Sumavska 14) прислала нам письмо, в якому повідомляє, що в місті Брно в Чехословаччині живе як еміґрантка в злиднях донька визначного українського письменника-драматурга Карпенка-Карого Ірина Іванівна. Спілка просить українське громадянство допомогти доньці Карпенка-Карого і, де можна, влаштувати грошеву збірку в її користь. Гроші слати на подану вище адресу Спілки.

— Арештування українського студента. З „Іл. КурераЦоденного" довідуємося, що в суботу 18. ц. м. арештовано у Львові студ. Володимира Мартинця під закидом співробітництва в празькім органі „Національна Думка". Арештований Мартинець по інформаціям „І. К. Ц." приїхав на днях з Берліна і признався на поліції до авторства одної протипольської статті в „Нац. Думці". Його відставлено до вязниці карного суду. Мабуть у звязку з тим арештуванням поліція шукає й авторів інших статтей у „Нац. Думці".

— Сніжні завії, що великою верствою покрили землю, спричинили переву руху поїздів на довких залізничих лініях. Майже всі поїзди в трьох останніх днях прийшли до Львова з меншим або більшим опізненням. На лінії Борки Великі-Грималів здержано загальний рух поїздів на 24 години.

— Новий шкільний куратор у Львові. До львівської кураторії приїхав уже новий її керманич Питляковський з Любліна.

— З країни бізнесу. Управа вязниці в Трентоні (Злуч. Держави) подала в часописах обяву, що небавком виконають на її подвірю засуд смерти на чотирьох злочинців, які згинуть на електричнім кріслі. Люди, що цікаві приглянутись цій екзекуції, можуть купити собі білети. Цю обяву дали бізнесмени-перекупчики, що на 100 вільних білетах, які вони викупили, заробили величезні суми. Білети були продані ще цьогож дня. Самож видовище страчення злочинців тривало пів години, підчас якої засуджені щераз присягали, що є невинні.

— Німецько-російська експедиція. У травні 1928 р. вибирається наукова німецько-російська експедиція до Паміру, званої „покрівля світа" (ланцюга гір між Туркестаном, Тибетом і Китаєм). В експедиції візьмуть участь геольоги, географи, метерольоги та ботаніки.

— Нічого нового під сонцем! Один американський археольоґ, що вернувся з Мексику, заявляє, що при розкопках найшов там інструменти зовсім подібні до сучасного саксофону та кларінетки, які зродились у модерній Европі одночасно із фокстротами та чарльстонами.

— Клопоти зросту населення. Американський професор університету у Вісконсін соціольоґ Росс, помістив свіжу статтю на тему, яка, як каже, повинна цікавити всіх, що дбають про майбутній розвиток людства. Він уважає, що найпізніше за 60 літ земля буде перенаселена, що... в американських театрах не буде вже сидячих місць, тільки стоячі; інакше театр не буде в силі помістити всіх, що схотять прийти на виставу. Щоби зарадити цій небезпеці, америк. учений радить оснувати науковий світовий комітет, який занявся би контролею зросту населення і найшов розвязку цього великого клопоту. Франція та нинішня Австрія весь час журяться, як збільшити своє постійно завмираюче населення, а ми дали би чимало за те, щоби бодай за 60 літ у наших театрах не було вже вільних місць!

— Рідка мандрівка. Останні повені в Анґлії спричинили одно небуденне явище. У місцевости Літель мешканці бачили тисячі щурів, які втікали через вулиці в ліс до Евпінґ (Ґольс). Робітники, вертаючись із праці, мусіли втікати перед цією армією сіро-брунатних виселенців; у деяких місцях собаки із страху поховались перед щурами. Остання мандрівка щурів в Анґлії була в 1800 р., теж наслідком повені в Льондоні, звідки сотні тисяч щурів помандрувало збитою лавою до західного Сусексу.

— Подяка. Виділ Т-ва Українських Студентів Техніки „Основа" у Львові складає щиру подяку за участь у Святочній Академії з нагоди 30-літнього існування Т-ва Вп. П. проф. інж. д-ру Фещенкові-Чопівському, який не жалував трудів і коштів, щоби причинитися до гідного відсвяткування нашого ювилею. Виділ дякує також щиро Вп. П. інж. Дилинському, першому голові Т-ва, за виголошення реферату й заохоту теперішніх членів до енерґійної праці. Одночасно дякуємо тим Хв. Товариствам і Вп. Громадянам, які надіслали привіти на наше свято. — ЗА ВІДДІЛ „ОСНОВИ": В. Богачевський, голова; А. Адамчук, секретар.

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дирекцією Ів. Стадника (вул. Шашкевича).
22-го 7·30 год. веч. „Катерина".

Міський великий театр:
21-го „Донна Оретта".
22-го „Паґаніні".
23-го „Донна Оретта".
Початок 7·30 вечером.

Міський „Театр Новин":
21-го „Хай мене чорти..."
22-го „Д-р Юлія Сабо".
23-го „Хай мене чорти...".
Початок 7·30 вечером.

Кіна.
„Палас": „Тайни сальону краси".
„Лев": „Королева сторчиків".
„Апольо": „Флірт з небіщиком".
„Фатаморгана": „Скомпромітована молодиця".

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·85, Ню Йорк 8·88, Льондон 43·40, Цюріх 171·71, Париж 35·01, Брукселя 2·06, Медіолян 48·26, Амстердам 359·55, Прага 26·35, Штокгольм 240·10, Копенгага 238·15, Осльо 236·76, Данціг 173·20, Відень 125·49, Берлін 212·18, Канада 8·88.

Збіже.

Пшениця двірська 47·75—48·75, пшениця сільська 45—46·50, жито 38·00—39·00, ячмінь бровар. 38·00—39·00, ячмінь на мливо 34·75—35·75, ячмінь пастівний 30·00—31·00, овес 31·75—32·75, кукурудза румунська 33·57—34·25, бараболі рафовані 5·40—5·00, фасоля біла 40—50, фасоля кольорова 40·00—42·00, горох пікторія 65—69, горох полевий 40—50, бобик 33·50—34·50, сіно 7·50—8·50, солома 4·25—4·75, гречка 36·00—38·00, льон 68·00—71·00, ріпак озимий 61·50—62·50, мука пшенична 40-прц. 84·00—85·00, мука пшенична 50-прц. 76·50—77·00, мука житня 50-прц. 59·00 грисік кукурудз. 5—5·4, мука кукур. 36·25—37·25, отруби житні 24·75—25·25, отруби пшеничні 24·75—25·25, крупи гречані 73·00—74·00, пшоно 71·25—75·25, крупи ячмінні 57—58·50, конюшина червона 245—275, мак синій 100—110, мак сивий 85—100, мішки ютові, нові 1·70—1·80, мішки уживані 1·50—1·60.

Дописи.

ТЕРНОПІЛЬЩИНА. (Заводять нову комісарщину). Чимраз частіше буває тепер, що староства не вводять в урядування нововибрані громадські ради і вибраних війтів, а настановляють нових комісарів, очевидно поляків. Саме зайшов такий новий випадок у селі Красівці, тернопільського повіту. Дня 26 го червня н. р. відбулися вибори до громадської ради того ж села. Старання графа Островського і групи місцевих запроданців перепхати до ради бодай кількох поляків покінчалися повною невдачею, бо на 16 радних не вибрано ані одного поляка. Огірчені таким вислідом виборів місцеві круги внесли на спілку з поляками протест, хоч ніхто інший тільки вони самі допускалися при голосуванні ріжних шахрайств. Одначе староство, прихилюючись до їхніх просьб, уневажнило вибори. Речинець, що в нім мали бути вдруге переведені вибори, визначено на день 28-го листопада н. р. Одначе в той день вибори не відбулися, бо... н. комісар, що мав їх перевести, захорів. Прийшлось чекати дальше. Та параз зайшло щось таке, чого ніхто не сподівався, а що нагадує собою комісарщину в повному того слова змислі. В ночі з дня 9-го на 10-го грудня н. р. звилися у тутешнього війта п. Василя Гутковського поліцаї та приказали віддати урядування полякові Юліянові Березовському, якому до помочі приділено в ролі асесорів і заступника двірських форналів-поляків. З їхнього наказу установлено теж раду, до якої, щоб мовляв, на світі була справедливість, приділено аж чотирьох українців! Про цю справедливість говорить недвозначно кожному тутешньому громадянинові вислід виборів до громадської ради з дня 26-го червня н. р., який був висловом волі нашої громади. Всі радні українці, приділені до цього славного комісаря, розтупали з чому діло, внесли очевидно резиґнації. Все те подібне на казку, хоч є воно найзвичайнішою дійсністю нашого сірого життя в нинішніх умовинах. І так ми стоїмо нині перед загадкою: чи відбудуться у нас ще вибори до громадської ради, чи може їх заступить приказ, що його привезли в наше село поліцаї?

Громадянин села Красівка.

З життя наших установ.

Анкета в справі опіки над молодю, зорганізована Краєвим Т-вом охорони дітей і опіки над молодю.

Заходами Головного Виділу Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодю відбулася у Львові, дня 8. грудня 1927 анкета в справі суспільної опіки над молодю. Метою цієї анкети було познайомити ширші круги громадянства з тим важним під сучасну хвилю завданням громадянства, яким є суспільна опіка над дітьми і молодю, переднскутувати напрямні дальшої праці і поширити її серед громадянства.

П. О. Макарушківна виголосила реферат про суспільну опіку в Чехословаччині, а п. дир. **К. Малицька** представила, що у нас досі на тому полі зроблено, а що треба зробити. Ці оба реферати були підкладом до широкої дискусії, в якій забирали голос передовсім відпоручники філій Т-ва в провінції і відпоручники Т-ва „Просвіта", Кружків „Рідної Школи" і „Союза Українок".

І так піднесено потребу створення централі, яка могла би подавати напрямні праці й організації опіки над молоддю із огляду на те, що опікою займаються (н. пр. при допомозі творення садків) ріжні Товариства, як „Рідна Школа", „Союз Українок", Т-во охорони дітей", а навіть „Просвіта".

Запроєктовано створення курсів, які підготовили би людей до праці на полі сусп. опіки, заснування діточих садків в кожній місцевости, улаштування недільних відчитів і т. п. Звернено увагу на молодь, що виходить зі шкіл, а якою досі ніхто не займається. Порушено справу хорих дітей по захистах, яких належало би примістити в одному захисті, евент. утворити вакаційну кольонію в лічничій місцевости (напр. в Римановій). Ствердженo, що не брак грошей є причиною, що українське громадянство так мало займається своєю молоддю, а брак людей витревалих до цеї мурашиної праці і легковаження справ опіки над дітьми, що на будуче треба усувати при допомозі постійної пропаганди. Брак грошей заступити можна своєю працею і часом, як також відповідним оподаткуванням громадянства. Звернено також увагу на ремісничу молодь і на дітей, що виходять із захистів, якими доконче треба заопікуватися і охоронити від винародовлення.

Вкінці вложено на Головний Виділ Т-ва обовязок занятися всіми порушеними справами. Товариство охорони дітей скликанням цеї анкети дало почин до живішого заінтересування громадянства справою опіки над молодю. Шкода тільки, що на анкету прибуло всего 48 осіб, мимо того, що Головний Виділ розіслав по краю понад 250 запрошень до Товариств і поодиноких осіб, крім оголошень в „Ділі". Цей сумний факт є наглядним доказом, як мало зрозуміла ще у нас вага суспільної опіки над дітьми і молоддю і як богато ще треба праці, щоби цей стан поправити.

Р. М-на.

Відозви й комунікати.

Заклик у справі цвинтаря поляглих в Щипюрні.

В селі Щипюрно близько м. Каліша є цвинтар, де поховано українських вояків, що померли в таборах для інтернованих, в Українській Станиці м. Каліша та в його околицях. По тяжкій боротьбі за Батьківщину і по еміґрантських злиднях наші герої зложили свої кости в чужій землі. Але й там не мають того

що кожному смертному належиться по всіх законах Божих та людських, — не мають вічного супокою. Земля під тим цвинтарем є приватною власністю і власники не хотять допускати дальших погребів та хотять закрити цвинтар і переорати землю. Отже не лишиться ніякої памяти по наших воях-мучениках! Серед могил пишається памятник борцям за незалежність України, а на ньому єсть тризуб... І той памятник козацької слави має бути знесений чужими людьми. Кости воїнів з чужих держав, от за французів, італійців, англійців, німців, що лежали колись поруч із нашими, вже перенесено на батьківщину, а наші мають чекати тих щасливих часів, коли український нарід запанує сам на Україні і вони матимуть право спочити на Рідній Землі.

Правління Української Станиці отсим звертається до наших людей: не даймо знищити наших могил! Станьмо в обороні прав наших дорогих небіжчиків!

Правління хоче викупити землю під теперішнім цвинтарем та прикупити ще трохи, бо вже нема де копати нових могил. На всі видатки для того потрібно около 2.000 (двох тисяч) зол.

Тож кличемо до всіх українців, а в першу чергу до українських організацій: складаймо жертви на землю померлим нашим героям! Не забуваймо, що кождого з нас може чекає сумна доля лишитися навіть без могили! Віддаймо належне бодай померлим, коли вони не зазнали тої радости, щоби вмерти на Рідній Землі! Нехай слава їх не вмре поміж нами по віки!

Жертви надсилати на адресу: **Kalisz, Skrz. poczt. 61, Zarząd Stanicy Ukraińskiej.**

ЗА ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОЇ СТАНИЦІ:

Віктор Кущ, генер. хорунжий, заступник голови, **Віктор Андрієвський**, референт справ культ.-гуманіт., **Кирило Балицький**, адм. сотник, секретар

✝ Посмертні згадки.

Григорій Кичун, довголітний професор і управитель держ. гімн. з українською викл. мовою в Станиславові, заснув в Бозі в 41. році життя після короткого терпіння дня 10. грудня ц. р. В силі віку, серед невгомонної, горячої праці постигла його несподівно невмолима смерть. Забрала молоді її щирого вчителя і опікуна, товаришам доброго друга та визначного педагога, громадянству і праці невсипучого, характерного працівника. Його могила — це нова, невіджалувана втрата, новий, болючий вилім в рядах борців за кращу долю Батьківщини. Борець він небуденний. Вже в школі, як син селянської семи села Жужіль, белзької округи, серед всяких недостач та злиднів вибивається він завдяки своїй невтомній праці та засобам характеру на перше місце між товаришами шкільної лавки. Зрівноважений, спокійний, добрий товариш, з великим очитанням та знанням, вказує на свою плодоносну, будучу працю. По матурі 1905 року в акад. гімназії у Львові та відбуттю однорічної військової служби працює серед тяжких умов на університетах в Граці, Відні та Львові, де теж складає професорський іспит. В році 1912 одержує іменування до української гімназії в Станиславові і на цій посаді остає аж до своєї смерти. У світовій війні попадає в р. 1915 як поручник артилерії в Перемишлі до рос. полону, дорогою вимін вертає по важких переживаннях в р. 1917 до Вітчини. Підчас наших останніх визвольних змагань працює в Держ. Секретаріяті Освіти як начальник одного його відділу. Від 1919 р. знова при праці в гімназії. В послідних літах бачимо його на становищі управителя гімназії, будь в заступстві хорого директора, будь самостійного. А все той сам, все однаковий... Добро і щастя семі, заведення, в якому жив, молоді заповняли без решти ціле його єство. Для себе невмолимий, твердий, віддає кожду свою думку, кождий віддих для добра ціли, за яке взявся. Як член численних українських інституцій освітних і економічних посвячує їм уську свобідну від занятя свойого звання хвилину. Взір учителя і громадянина... І коли станиславівська громада проводила його тлінні останки до могили, не було здається нікого, в чиїм оці не заблисла сльоза, чиєї душі не рвав щирий біль та страшний жах, що так нежданно урвала доля нитку його, повного високих поривів та посеєних почнинів життя. *I, bone, quo virtus tua te vocat, i, pede fausto grandia laturus meritorum praemia...* Чисте імя його запише майбутність до пропамятної книги заслужених мужів — борців за кращу долю ярмоскованого народу. Легкою хай йому буде рідна земличка!

Марія з Товарницьких Петровичева, вдовиця по гр.-кат. пароху Єзуполя, умерла в Станиславові дня 9. грудня ц. р. в 79. році життя. В. І. П.!

Ярослав Левкий, суд. радник, помер 14. грудня ц. р. в Залуквах у 59. році життя. В. И. П.!

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабіневича:

Підкамінь:
21. XII. Запорожець за Дунаєм.
22. XII. Віїй.
23. XII. Гейша.

Молочарський курс улаштовує Красний Молочарський Союз в Стрию в часі від 20. січня до 1. травня 1928 р. Навчання безплатне. Кошта удержання около 2 зол. денно. Будуть приймані кандидати в віці від 18—30 літ. Першенство мають 1) Кооперативні молочарі з молочарською практикою, 2) абсольвенти середніх і нижчих господарських шкіл, 3) абсольвенти фахових або сезонних шкіл. Подання слати на адресу Маслосоюзу Львів вул. Косцюшка ч. 1а) найдальше до дня 10-го січня 1928. Близші відомости в інших українських часописах. — *Дирекція Маслосоюзу.* 1147 1-3

До всіх Вп. Товаришів(шок) членів „Супруга" у Львові. В середу дня 21-го грудня в годині 6-ій вечером в домівці при вул. Коперника ч. 26, тов. М. Курах виголосить виклад на тему: „Головні напрями сучасної політики". Повідомляючи про це, просимо Вп. Товаришів(шок) численно прибути. — *Головна Рада „Супруга".*

Загальні Збори „Львівської Філії Учительської Громади" відбудуться в четвер, 22. грудня 1927 в домівці школи ім. Шевченка при вул. Мохнацького ч. 12 в год. 11. рано. О численну приаву просить — *Виділ.* 1143

До був. віденських Січовиків! З нагоди 60-тих роковин заснування Т-ва „Січ" у Відні 1868—1928) підготовляється випуск „Ювилейного Збірника", що вийде в першій половині 1928 року. Звертаємося отсим до всіх охочих до праці бувших Січовиків з проханням прислати нам споминки зі студенських часів, причинки до історії „Січи", як рівнож праці з обсягу белетристики. Зокрема дуже бажані є спомини про тих Січовиків, які полягли у визвольних змаганнях наці, подані хочби в найкоротшій формі. Письма слати до 29. лютого 1928 р. на адресу: *Ukr. Stud.-Verein „Sitsch", Wien XVIII., Theresiengasse 15.* Одночасно просимо всіх б. членів віденської „Січи" подати свої теперішні адреси. — За Ювилейний Комітет: *маґ. Ф. Юрко Вітошинський*, голова, *Володимир Янда*, секретар.

Подяка. Старшина Кружка УПТ. ім. Т. Шевченка на Стрийській дільниці у Львові має собі за честь зложити щиру подяку усім українським громадянкам і громадянам, що своїми трудами і жертвами причинились до уладження і гарного переведення свята хлопячої школи ім. Т. Шевченка з нагоди посвячення прапора цеїж школи в дні 11. грудня ц. р. Зокрема дякуємо Всч. о. Горчинському за сповнення обряду посвячення і патріотичну промову з цього приводу, як також Вп. Паням: Біленькій, Бондаровій, Бондаруковій, Кахникевичевій, Каштанюковій, Козинській, Кузьовій, Кельчицькій, Макарушковій, Морозовій, Мрицовій, Паньчишиновій, Прокопишинові, Рішлевій, Рудницькій, Фльваркові, Цьороховій і Щирковій за їх жертвенність і повну посвяти працю в імя загального добра. За щедрі грошеві датки належиться вкінці наша вдячність Вп. п. Паньчишиновій і Вп. п. інж. Пежанському. Цим львівським фірмам, що достарчили на шкільне свято фантів, як також Вп. п. Каштанюковій, що займалася їх збіркою, щире українське Спаси-Біг! — У Львові, дня 18. грудня 1927. — *Старшина Кружка УПТ. ім. Т. Шевченка у Львові.* 1142

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Конкурс

Громадський Уряд в Будзанові, повіт Теребовля, оголошує конкурс на міського секретаря. Рефлектанти на це становище мають предложити:

1. Свідоцтво зложеного кваліфікаційного іспиту на секретарів міст.
2. Посвідка відбутої 3-літньої самоврядн. практики.
3. Цертифікат приналежности.
4. Метрики уродження.
5. Свідоцтво моральности і шкільне — та
6. Власноручно написаний curriculum vitae.

Услівя платні після умови.

Час зголошення упливає з днем 15. січня 1928 р.

1121 3—3

Подяка.

Всім, що в хвилині діймаючої втрати, яку понесли ми через смерть бл. п. **Теофіля Томашевського**, директора Повітової Каси Ощадности в Теребовлі, заявили нам співчуття і віддали послідню прислугу померлому, складаємо отсею дорогою слова найщирішої подяки. Передовсім бажаємо висказати глубоку вдяку Духовенству обох обрядів, а зокрема Високопреподобним Отцям крилошанинам Мохнацькому і Єловіцькому, о. о. професорам Дурбакові і Чвачці, як також представникам повіту і міста і численним делегаціям українських установ. — **Рідня.**

Подяка.

Дня 10. грудня ц. р. заснула на віки моя донечка Юля після довгої недуги. В тяжкім горю дізнала я стільки помочі і співчуття від добрих людей, що хотяй цею дорогою складаю всім мою найщирішу подяку. Дуже дякую Впр. О. Совтиникові Гарбовському і О. Юзьвякові за відправлення похоронів і за прощальну промову над домовиною. Сердечно дякую ВП. Панству Юзьвякам за поміч в часі довгої недуги Покійної і слова співчуття та розради, як також ВП. Панству Гарбовським, що не жаліли труду і приїхали зі Сторонної на похорони. Щиро вдячна тутешнім Громадянам, що так численно зійшлися, щоб у послідне попрощати і відпровадити на вічний спочинок останки молодого життя. Дякую Членам Читальні Горішної за зложення хору і їх прегарний спів. Дякую Вп. П. Наталці Баймкетнер за гарно сплетені вінки, дівчатам, що так громадно зійшлися та несли вінки і хоругви, а зокрема дякую хлопцям, що несли домовину звиж 3 кільометри на місце вічного спочинку. Вкінці дякую всій дальшій і ближчій родині за їх труди а зокрема дякую Марусі Томяк і Федеві Калапунь та Стефанові Марітчакові. Всім Вам велике Спаси-Біг! — Ясениця Сільна, в грудні 1927. — **Антонія Марітчакова з родиною.** 1—1